

Sygn. akt I NWW 34/21

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik

w sprawie G. K. oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. i inne,
w przedmiocie wniosku oskarżonego o wyłączenie sędziego Sądu Okręgowego
w Opolu A.S. od orzekania w sprawie o sygn. akt VII Ka 57/21
po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 10 listopada 2022 r.,

**stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w Opolu.**

UZASADNIENIE

W piśmie z 7 kwietnia 2021 r. pełnomocnik Oskarżonego G. K. złożył
wniosek o wyłączenie sędziego Sądu Okręgowego w Opolu A. S. od orzekania w
sprawie VII Ka 57/21.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Opolu z 19 kwietnia 2021 r.,
VII Ka 57/21) wskazany wniosek został w zakresie punktu II (obejmującego
zarzut wadliwości powołania), w trybie art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r.
o Sądzie Najwyższym (dalej: u.SN), został przekazany do Izby Kontroli
Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego celem nadania mu
dalszego biegu.

Postanowieniem z 28 stycznia 2022 r. Sądu Okręgowy w Opolu
nie uwzględnił wniosku Oskarżonego o wyłączenie sędziego w trybie art. 41 § 1
k.p.k. a contrario w związku z art. 113 § 1 k.k.s.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowieniem Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 14 lipca 2021 r., wydanym w sprawie C-204/21, Rzeczpospolita Polska została zobowiązana, natychmiast i do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w tej sprawie, m.in. do zawieszenia stosowania art. 26 §§ 2, 4-6 i art. 82 §§ 2-5 u.SN, w zmienionym brzmieniu, jak również art. 10 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2020, poz. 190 ze zm.), przekazujących do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawanie zarzutów braku niezawisłości sędziego lub braku niezależności sądu. Wskazaniem postanowieniem TSUE nie zwiesił natomiast stosowania art. 26 § 3 u.SN, który stanowi, że wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości.

W ocenie Sądu Najwyższego wskazane postanowienie, zgodnie z zasadami efektywności i lojalnej współpracy, winno być wykonane – w zakresie posiadanych kompetencji – przez wszystkie organy państwa, w tym również przez organy wymiaru sprawiedliwości. W niniejszej sprawie realizacja przedmiotowego postanowienia Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej powinno polegać na przekazaniu sprawy do sądu, który byłby właściwy do rozpoznania wniosku strony przy pominięciu dyspozycji art. 26 § 2 u.SN.

Podstawą przekazania Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego wniosku oskarżonego o wyłączenie od rozpoznania sprawy sędziego Sądu Okręgowego w Opolu A. S. był art. 26 § 2 u.SN, dlatego – w świetle powyższego – Sąd Najwyższy, pomijając dyspozycję tego przepisu, stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Opolu.

[as]